הדרך לתעלה בשבוע השני למילחמה החל המיפנה בחזית תעלת־סואץ. כוח שיריון פרץ דרך קוי המיצרים, הצליח להקים ראש גשר בגדה המערבית של התעלה. בעקבותיו החלה התנועה הגדולה של צה"ל בצידי הפריצה למצריים. בין הבהקי הפגזים, רעמי התותחים, הלהבות ותימרות העשן, נעות שיירות אינסופיות של כוחות שיריון חי"ר ואספקה בדרך מערבה, כשהן יוצרות תמונות סוריאליסטיות בלב המידבר. העשן באופק עולה ממכונית בוערת.

הפריצה הגדולה

„הפלישה למצריים החלה ז" היד־קולו של המפקד במכשיר־הקשר.

אי אפשר היה שלא לחוש את נימת הצהלה שבקולו הצרוד, למרות שהמצב בשטח היה רחוק מאוד מלהיות מרנין. ב־אותו רגע ניצב בסך הכל טנק ישראלי אחד על הגדה המערבית של תעלת־סואץ. ארבעה טנקים נוספים היו בדרכם לצלוח את התעלה. „הפלישה הנוראית" דמתה ברגע זה לכל היותר למעין דיגרוג ב־עורפו של ההיפופוטם המצרי שרבץ על הגדה המזרחית־הישראלית לשעבר של תע־לת־סואץ.

קשה היה להאמין, ורבים אומנם לא האמינו, כי צלי־חה זו עשויה לחולל את המיפנה הגדול בחזית המצרית. מלחמת יום־הכיפורים הכניסה לסלנג הישראלי את חמונח „מש־מעותי." ובהתאם לסלנג זה היתה הצליחה של ראשוני הטנקים הישראליים בשחר של יום שלישי ה־16 בחודש בהחלט „בלתי משמעותי."

אולם לגבי אותו מפקד שבישר בקול חדור ביטחון ואמונה על תחילתה של ה־פלישה, היתה מקופלת בהצלחת הצליחה הראשונית משמעות כולית. היא בישרה ניצחון במערכה על התפיסות הצבאיות המקובלות.

עתה, כאשר נסתיימה מערכה זו בניצ־חון, שהושג ב־איחור רב. הגיעה השעה להילחם נגד האוייב המצ־רי.

באותן שעות בהן הכין כוח־המשימה, שהוכן למטרה זו, את הצליחה היו בעיות לוגיסטיות מסובכות ב־יותר של העברת אמצעי צליחה בדרכים הארוכות של מידבר סיני ודרך מערכיו הצפופים של כוח הפלישה המצרי שהת־בסס בגדה המזרחית.

כתבו: אורי אבנרי זאלי תבור
צילמו: יעקב אגור ורמי הלפרין

העקשנות הבלתי אנושית

כמעט של הטנק האנושי הוכיחה את עצמה בפעם נוספת. היה ברור לו שכל מה שהוא צריך זה להעביר בסך הכל טנק אחד לגדה המצרית ולפתוח שם באש. השאר כבר יבוא לבד.

וזה בדיוק מה שאירע.

מראשיתה הי־תה התוכנית מגו־גדת לכל תי־אוריה צבאית קיי־מת. אם מישהו היה מציע תוכ־נית כזאת בבי־תספר לפיקוד ומטה הוא היה „מועף" מיד מהקורס. היא לא היתה מבוססת על יחסי־כוחות, לא על הסתברות של תורות הלחימה המקובלות ולא על חו־קים טאקטיים או איסטרטגיים. ביסו־דה היו מונחים דמיון, העזה, שיח־רור ממוסכמות ומחשבה לוגית פשוטה אך בריאה. מאחוריה ניצבה האמונה הבל־תי מעורערת בתושייתו ובאומץ ליבו של הלוחם הישראלי כפרט, מול כל התיחכום של הנשק המודרני.

תוכנית הצליחה והבקעת המערך המיצ־רי במיבצע חצוף ונועז היתה קיימת כבר בשלבים המוקדמים של המלחמה. הולידה אותה הערכת מצב פשוטה ביותר.

ביום השלישי של המלחמה היה המערך הצבאי המיצרי פרוש לאורך כל 160 הקי־לומטרים של הגדה המזרחית של תעלת־סואץ. זה היה כוח אדיר גם במושגים גלובאליים. 1200 טנקים הנתמכים בדי־ביזיות חי"ר מאומנות ומצויידות במסות אדירות של נשק אנטי־טנקי חדיש ומפ־תיע בשיטות הפעלתו, היו ערוכים בבסיס מוצק מול הכוח הישראלי שבלם אותם, מוכנים לנצל את הצלחתם הראשונית ו־לנוע צפונה. מאחוריהם היה פרוש ה־מערך הצפוף ביותר בעולם של טילים נגד מטוסים, שהבטיח למיצרים שמיים נקיים והיקשה על מימוש העליונות האווירית של צה"ל.

בכמות ובאיכות הנשק היה למצרים יתרון ברור ומוחלט. הם רצו להביאו לידי ביטוי בהתנגשות חזיתית, לפי שיטות

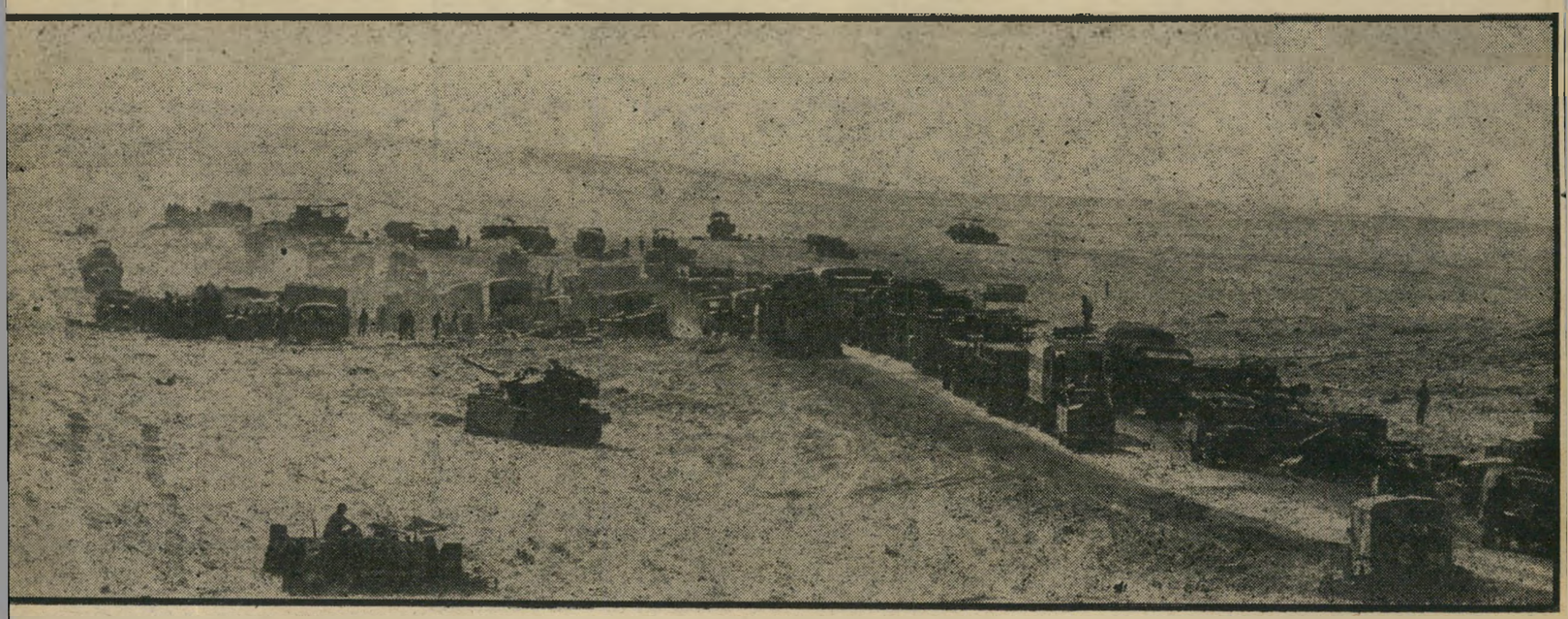

שיירות האספקה בעיקר מרכב מילואים, הנושא עליו שלטי פירסומת. טיולים ומשאיות קירור, טנדרים הנעות בטורים ארוכים בעקבות הכוחות הלו־חמים, הורכבו שוב, כמו במילחמות הקודמות, של חברות טלוויזיות עם מיכליות של **תנובה**, מכוניות הובלה של חברות רהיטים עם משאיות־ענק ממיפעלי ים־המלח — יצרו את השיירה הססגונית, המבולגנת והאזרחית ביותר שראתה איזו שהיא מילחמה — ואם זאת יעילה ומגיעה ליעדיה כפי שנקבע מראש.